



## Arrest

nr. 140 723 van 11 maart 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U beschikt over de Chinese nationaliteit en behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep. U bent boeddhist. U spreekt Tibetaans en heeft notie van het Engels. U werd geboren in 1981 (dag en maand onbekend) in het dorp Zakum in de provincie Sichuan (Tibetaans historische regio Kham) in de Volksrepubliek China (VRC). Uw vader heet L. W.. Uw moeder heet S. D.. Ze zijn beiden veetelers. U heeft drie jongere zussen (L. D., S. Y., Y. L.). U groeide op in uw geboortedorp. Rond uw zestiende levensjaar besloten uw ouders u als enige jongen van hun kinderen naar het klooster (Songdu Gompa) te sturen om monnik te worden. Omwille van Chinese restricties op het vlak van het aantal monniken*

binnen uw klooster, werd u als één van de laatste lichting nieuwe monniken de poort gewezen. U keerde terug naar huis. Uw vader besloot u vervolgens naar India te sturen, zodat u er kon studeren. Hij verkocht wat vee om uw reis te kunnen financieren.

Samen met vier vrienden, trok u rond uw zeventiende van uw geboortedorp naar de stad Lhasa. U vond er een gids die jullie de Himalaya wist over te loodsen. U bereikte Nepal op 11 december 1998. Kort na uw aankomst werd uw groep gearresteerd door de Nepalese politie. U vreesde teruggestuurd te worden naar de VRC. Na twee dagen gevangenschap werd u met een 'handshake' overgedragen aan het Reception Centre in Kathmandu, van waar u naar het Reception Centre in Dharamsala in India werd gestuurd. Na uw aanmelding werd u overgedragen aan het Sera Jey Monastic University in Bylakuppe in het district Mysore van de provincie Karnataka. U studeerde er als boeddhistische monnik van 1999 tot februari 2013. U had uw kap over de haag gegoooid omdat u tijdens een retraite in Uttar Pradesh een meisje had leren kennen. Ze heet N.. U zocht haar op in New Delhi, waar u zeven maand verbleef. U vond met veel moeite een voorlopige job als lader van vrachtwagens. U startte als stagiair met een onbetaalde proefperiode van zes maanden. U verklaarde dat u uitgebuit en geslagen werd. Om deze reden verliet u uw job na een maand en een half. Omdat u onmogelijk terug kon naar uw klooster en uw relatie met N. spaak liep, besloot u uw kans in Europa te wagen. U zocht en vond een smokkelaar, die u een vals paspoort bezorgde, waarmee u op 22 september 2013 via een onbekend land vanuit New Delhi naar een onbekend Europees land vloog, van waar u op 24 september 2013 per bus België wist te bereiken. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende (originele – tenzij anders aangegeven) documenten neer: een foto van uw huis in Tibet, een foto van uw 'hukou' (vestigingsboekje), een foto van u en een vriend in Lhasa, een foto van uw ouders en jongste zus, een attest van het Reception Centre in Kathmandu (kopie), uw 'Greenbook' (Tibetaans identiteitsbewijs), een attest van het Sera Jey-klooster, een attest van het Reception Centre in Dharamsala (kopie), uw RC (Registration Certificate for Tibetans – kopie) en twee waybills van de Indische Post waarmee bovenstaande documenten u werden toegestuurd.

Bij terugkeer naar Tibet vreest u vervolging vanwege de Chinese overheid. Bij terugkeer naar India vreest u werkloosheid, discriminatie vanwege Indiërs en politiegeweld.

## **B. Motivering**

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Greenbook, RC & hukou) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: K. T. N., geboren in 1981 (01/01/1981) in het dorp Zakum in de provincie Sichuan (Tibetaans historische regio Kham) in de Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 3, p. 9-10) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1999 (CGVS, p. 5) naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange scholing en verblijf in een boeddhistisch klooster in India (CGVS, p. 5) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw aanmelding bij het Reception Centre in Dharamsala, werd u overgedragen aan het Sera Jey Monastic University in Bylakuppe in het district Mysore van de provincie Karnataka. U studeerde er als boeddhistische monnik van 1999 tot februari 2013. U had uw kap over de haag gegoooid omdat u tijdens een retraite in Uttar Pradesh een meisje had leren kennen. Ze heet Nanu. U zocht haar op in New Delhi, waar u zeven maand verbleef. U vond met veel moeite een voorlopige job als lader van vrachtwagens. U verklaarde dat u uitgebuit en geslagen werd. Om deze reden verliet u uw job na een maand en een

half. Omdat u onmogelijk terug kon naar uw klooster en uw relatie met Nanu spaak liep, besloot u op 22 september 2013 India te verlaten en uw kans in Europa te wagen (CGVS, p. 4-6).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 7).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verklaarde u dat u onmogelijk terug kon naar uw klooster en omdat uw relatie met Nanu spaak liep, besloot u uw kans in Europa te wagen. U vreest in India verdere discriminatie, een gebrek aan faire kansen op de arbeidsmarkt en politiegeweld (CGVS, p. 10).

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u geslagen werd op uw job doch u heeft deze werkplek verlaten waardoor men er kan van uitgaan dat u niet meer door dezelfde personen gevisieerd zal worden bij terugkeer naar India. Betreffende het politiegeweld (CGVS, p. 10), wenst het CGVS de volgende zaken aan te stippen. Los van het ogenschijnlijke lichte karakter van deze door u verklaarde feiten, blijkt uit uw verklaringen ook dat dit incident beschouwd kan worden als een éénmalig incident, waarbij u een eerder toevallig slachtoffer werd, maar waaruit niet blijkt dat u achteraf nog door dezelfde personen persoonlijk gevisieerd zou worden.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Bovenstaande vaststelling wordt versterkt door het merkwaardige karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw RC, die door de politie afgestempeld

diende te worden en tevens door hen werd ingehouden ("Ik heb een paspoort gekregen om naar het buitenland te gaan. Je moest daarvoor bij de politie, je krijgt dan ook een stempel." - CGVS, p. 7). Uit specifieke landeninformatie (toegevoegd aan het dossier) blijkt dat de politie mogelijks de RC intrekt bij uitreis uit India met een IC. Wat er ook van zij, het oogt hoogst merkwaardig dat de Indische politie een uw RC zou intrekken teneinde een "blauw paspoort, met een lang papier erbij" te kunnen bekomen (CGVS, p. 7). Een dergelijke gang van zaken lijkt weinig waarschijnlijk. U zei duidelijk dat u uw valse reisdocumenten via een smokkelaar bekwam (CGVS, p. 7). U wist het CGVS geen duidelijke verklaring te geven waarom u daarvoor hoegenaamd eerst bij de Indische politie diende langs te gaan (CGVS, p. 7-8). Daarnaast kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u hoogst onwetend was over de gegevens in dit blauw paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is ("Hij liet me niet het hele boekje bekijken. (...) Ik weet niet veel over dat paspoort" - CGVS, p. 8). U verklaarde dat u er geen idee van heeft wat voor visum(s) dit paspoort bevatte, noch wist u uw reisweg te verduidelijken (CGVS, p. 8).

Gezien bij vertrek uit India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar België zou gereisd hebben, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u stelde dat een IC moeilijk te bekomen valt en dat wachttijden voor dit reisdocument lang kunnen oplopen overtuigen immers niet (CGVS, p. 8).

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige (originele – tenzij anders aangegeven) documenten die u ter staving van uw asielaanvraag neerlegde (een foto van uw huis in Tibet, een foto van u en een vriend in Lhasa, een foto van uw ouders en jongste zus, een attest van het Reception Centre in Kathmandu (kopie), een attest van het Sera Jey-klooster, een attest van het Reception Centre in Dharamsala (kopie) en twee waybills van de Indische Post waarmee bovenstaande documenten u werden toegestuurd) illustreren hoogstens uw identiteit, nationaliteit en levensloop – waaraan niet getwijfeld wordt. Deze stukken zijn dan ook niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel

3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

## 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 33 stukken.

Verweerder legt met een aanvullende nota van 19 februari 2015 twee rapporten neer.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

#### 2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC). Verzoeker verklaarde geen reisdocument (IC) te hebben verkregen. Hij zou met een vals paspoort, verkregen via een 'smokkelaar' India hebben verlaten. In zijn bestreden beslissing acht de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat verzoeker geen IC zou hebben, gezien zijn verklaringen daaromtrent weinig aannemelijk zijn en hij hoogst onwetend was over de gegevens vermeld in het beweerd valse paspoort. De feitelijke vaststellingen die de commissaris-generaal daartoe in zijn bestreden beslissing opneemt, blijken allen uit het administratief dossier en zijn deugdelijk. Zo kan verzoeker niet verklaren waarom hij met zijn RC

eerst naar de politie ging, om vervolgens van de politie een 'blauw' paspoort te bekomen (gehoorverslag p. 7). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat dit de standaardprocedure is voor het verkrijgen van een IC. Dat document heeft evenwel een gele kleur, terwijl er voor Tibetanen geen reisdocumenten bekend zijn met een blauwe kleur (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 18-22). Verzoeker volhardt weliswaar in zijn bewering met een vals paspoort te hebben gereisd, doch onderneemt geen poging om de betreffende feitelijke vaststellingen, zoals zijn onwetendheid met betrekking tot de feitelijke gegevens van dat paspoort (p. 8 van het gehoorverslag), te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker komt ter zake niet verder dan herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren van de conclusies die de commissaris-generaal daaruit trok. Verzoeker betwist verder de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij nooit in het bezit was van een IC, merkt de Raad vooreerst op dat aan die bewering geen enkel geloof gehecht wordt. In zoverre verzoeker zijn IC niet langer in bezit zou hebben, blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier daarenboven dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij zich effectief zonder zijn IC in België zou bevinden, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering op heden niet in het bezit te zijn van een IC, stelt de Raad derhalve vast dat hij in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

#### 2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er tot slot op dat hij op het gehoor heeft verklaard problemen te hebben ondervonden met de verlenging van zijn RC.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. In die gevallen waarop er inhoudelijke fouten op de RC prijken vermeldt de informatie tot slot nog dat er een procedure bestaat voor rechtzetting hiervan bij de Indiase autoriteiten in India, maar ook bij de consulaten in het buitenland (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen op p. 7 van het gehoorverslag, waaruit moet blijken dat hij *"diverse problemen heeft ondervonden bij de verlenging van de RC"*, stelt de Raad vast dat daaruit slechts blijkt dat verzoeker beweerdelijk boetes zou hebben gekregen in 2010 en 2011 wegens laattijdige verlenging, terwijl anderzijds uit de kopie van zijn RC wel is gebleken dat diezelfde RC nog verlengd werd in 2012 en 2013. Uit verzoekers verklaringen kan dan ook niet blijken dat aan hem een verlenging van zijn verblijfsvergunning zou worden geweigerd, gesteld dat hij zich daartoe aan de administratieve plichtplegingen houdt.

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit

de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gedeporteerd naar China. Verzoeker wijst op theoretische straffen van deportatie en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve deportatie. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

### 2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat hij onmogelijk terug kon naar het klooster nadat hij zijn geloftes had verbroken, hij uitgebuit en mishandeld werd op zijn job en hij een gebrek aan faire kansen op de arbeidsmarkt vreest, hij er discriminatie vreest evenals politiegeweld (gehoorverslag p. 10).

Wat betreft de onmogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar het klooster en de beweerde uitbuiting die hij zou hebben ondergaan op zijn werk, stelt de Raad vast dat dit algemene socio-economische grieven betreffen die geen enkel verband houden met de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch met die van de subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker meent dat uit zijn verklaringen op het gehoor blijkt dat *“Tibetanen in India verhinderd worden in hun levensonderhoud te voorzien en/of te werken”*, blijkt evenwel uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen via hun RC toegang hebben tot de private Indiase arbeidsmarkt en in diverse economische sectoren succesvol actief zijn (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Wat betreft de discriminatie die verzoeker beweerdelijk vreest, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt deze te onderbouwen met een concreet voorbeeld dat voldoende zwaarwegend is om als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen, doch slechts verwijst naar de mishandelingen door zijn werkgever in Delhi. Zelfs indien geloofwaardig, betreffen deze mishandelingen éénmalige gemeenrechtelijke feiten gepleegd door een niet-statelijke actor, waartegen



verzoeker de bescherming kon inroepen van de Indiase overheid. Verzoekers verklaringen over politiegeweld tenslotte, wijzen dan weer op een éénmalig incident waarbij verzoeker een toevallig slachtoffer was en niet persoonlijk werd gevisieerd, hetgeen evenmin voldoende zwaarwichtig is om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in bovenvermelde zin in aanmerking te nemen.

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als *"discriminerend"* omschrijft en waartoe hij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"*, dat zij er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de *"alomtegenwoordige discriminatie"* van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase autoriteiten.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER